

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **M. Š.**
bytem XXX

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2019 č.j. MF-2306/2018/1603-3/2071

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.11.2017 č.j. MHMP 1791420/2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), jehož se dopustil porušením povinnosti při označování zboží cenami dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť při provozování taxislužby neoznačil vozidlo taxislužby SPZ: XXX cenou, kterou uplatnil v okamžiku nabídky, vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám tak, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

spotřebitel měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a současně povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdržel podnět cestujícího k prošetření podezření z poskytnutí předražené taxislužby. Dne 25.5.2017 správní orgán I. stupně zahájil kontrolu žalobce ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Podle protokolu o kontrole bylo při kontrolním úkonu dne 12.6.2017 zjištěno, že žalobce porušil povinnost při označování zboží (taxislužby) stanovenou v § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť jediná cenová informace ve formě „stříšky“ umístěné na palubní desce vozidla obsahovala nedostatečné informace o ceně taxislužby. Na ceníku bylo uvedeno celkem sedm různých sazeb, přičemž ani jedna nebyla označena cenou, která by byla vztažena k určeným podmínkám v okamžiku uplatnění nabídky ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Sazba č. 1 byla vztažena k podmínce „Neregulovaná/Smluvní“, sazba č. 2 k podmínce „Regulovaná cena“, sazby č. 3 - 6 byly uvedeny podmínkou „Smluvní, zlevněná, přistavení vozidla“. Poslední sazba č. 7 nebyla uvedena žádnou určenou podmínkou použití a cena za všechny započitatelné položky činila 0 Kč. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nejednoznačnost určených podmínek užití jednotlivých sazeb uvedených v ceníku znemožňuje zákazníkovi, aby se před jednáním o koupi služby (poskytnutí přepravy) mohl s cenou seznámit a aby mu bylo zřejmé, za jakých podmínek budou jednotlivé sazby použity. Správní orgán I. stupně v tomto jednání žalobce shledal naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách a svým rozhodnutím uložil žalobci pokutu ve shora uvedené výši a povinnost nahradit náklady správního řízení.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, neboť shledal, že jeho postupy v rámci kontroly i správního řízení byly v souladu s právními předpisy. V plném rozsahu se ztotožnil se závěry o neurčitosti žalobcova ceníku umístěného ve vozidle, přičemž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze dne 2.3.2006 č.j. 11 Ca 203/2005-30, podle něhož je povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě, aniž by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku, tedy např. nastoupit do vozidla a dodatečně se dotázat na informace řidiče. Pochybení žalobce nespatřuje žalovaný ve způsobu umístění ceníku či jeho viditelnosti, nýbrž v jeho obsahu, konkrétně v absenci jednoznačné určující podmínky použití té které sazby uvedené v ceníku. Předmětný ceník žalovaný rovněž shledal zavádějícím a matoucím v tom směru, že z něj nevyplývá, zda slovo „smluvní“ uvedené u sazeb č. 3 - 6 odkazuje na smluvní přepravu podle § 21 odst. 4 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Žalovaný též uvedl, že žalobci není vytýkáno smlouvání o regulované ceně (pokud nevede k překročení maximální stanovené ceny), nýbrž neuvedení určené podmínky u nabízené ceny. Odvolací námitku směřující proti uložené pokutě žalovaný označil za nedůvodnou, jelikož žalobce neprokázal nepřiměřenost výše pokuty, jež odpovídá cca 3 % horní hranice stanovené zákonem.
4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že označení jeho vozidla v rozporu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách nebylo při kontrole ani ve správním řízení prokázáno. Správní orgány obou stupňů dle přesvědčení žalobce chybně vykládají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předmětné ustanovení o cenách a přehlíží skutečnost, že taxislužba se v poskytování cen a jejich anoncování zásadně liší od ostatních služeb. K tomu podotkl, že samotné označení taxislužby v zákoně o cenách jako zboží působí absurdně.

5. Žalobce trvá na tom, že ke všem sazbám uvedeným v ceníku jednoznačně stanovil podmínky pro uplatnění sazeb. Určenou podmínku k uplatnění sazeb č. 3-6 „*Smluvní zlevněná, přistavení vozidla*“ vysvětlil tak, že pokud zákazník není ochoten akceptovat regulovanou cenu, před jízdou se žalobce se zákazníkem dohodnou na slevě z regulované ceny. Určenou podmínkou použití smluvní zlevněné sazby tedy žalobce rozumí operativní dohodu se zákazníkem před jízdou. V této souvislosti jako příklad uvedl, že pokud je zákazník namísto regulované ceny 180 Kč za pětikilometrovou jízdu bez čekání ochoten zaplatit pouze 120 Kč, musí být žalobce schopen tuto sníženou cenu vyúčtovat, a tedy přiřadit k jedné z předem stanovených zlevněných sazeb. Tento (žalobcem používaný) způsob stanovení různých zlevněných sazeb vadí jen správním orgánům, zákazníkovi však nikoli, neboť k jeho spokojenosti dostane slevu na poskytnutou taxislužbu. Svým názorem žalovaný potlačuje smysl podnikání, jehož součástí je i poskytování slev, což zákon o cenách nezakazuje. Navíc žalovaný ani neosvětlil, jak konkrétně by měl sazebník dle jeho představ vypadat. Žalobce má za to, že ceník ve formě stříšky umístěný na palubní desce je viditelný i zvenku vozidla, tudíž se zákazník může seznámit s cenou již před nastoupením do vozidla. Není mu proto zřejmé, proč žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze dne 2.3.2006 č.j. 11 Ca 203/2005-30, když pak dodává, že žalobci není vytýkána špatná viditelnost ceníku.
6. Žalobce též trvá na tom, že i označení sazby č. 2 „*Regulovaná cena*“ je uspokojivě formulovanou určenou podmínkou k uplatnění ceny, neboť udává způsob užití této sazby na území hlavního města Prahy. Že tato skutečnost může být známa pouze znalým zákazníkům, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, považuje žalobce za absurdní názor s ohledem na princip, že neznalost zákona (v tomto případě nařízení) neomlouvá. Pokud by navíc v ceníku uvedl, že regulovaná cena se vztahuje na území hlavního města Prahy, pak by byl omezen v jejím nabízení v jiných městech. Naopak v případě sazby č. 1, která je označena jako „*Neregulovaná cena, smluvní*“, považuje žalobce za zjevné, že je odkazováno na sazbu účtovanou mimo území hlavního města Prahy, neboť žalobce ví, že jejím účtováním za jízdu po Praze by porušil nařízení č. 20/2006 Sb. hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení HMP“), a proto tuto sazbu za jízdy po Praze neúčtuje. Nesouhlasí též s názorem, že není jasné, zda slovo „smluvní“ odkazuje na smluvní přepravu podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Dle žalobce byl institut smluvní přepravy v roce 2013 zrušen, resp. byl specifikován jako přeprava vozidly s obsaditelností nad devět osob, proto musí být zřejmé, že slovo „smluvní“ v ceníku znamená cenu, kterou si řidič taxislužby se zákazníkem dohodne tak, jak uvedl na příkladu pětikilometrové jízdy uvedeném výše. Žalobce se cítí být nesmyslně nucen do vysvětlování, proč je ta která sazba uvedena v ceníku zlevněna a není mu jasné, jak má formulovat určenou podmínku sazby č. 7, která je nulová.
7. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřezkoumatelné, neboť v něm není dostatečně odůvodněno, jak konkrétně žalobce porušil § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Má za to, že toto rozhodnutí bylo vydáno na základě libovůle, nikoli na základě řádného výkonu zákona.
8. Žalobce dále v žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné „z důvodů uvedených žalovaným v námitkách označených jako Ad1) až Ad5), přičemž uvedl, že zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ustanovení stanoví přesné postupy jak kontrolních, tak správních orgánů, a pokud nejsou tyto postupy dodrženy, což ze spisu vyplývá, pak tuto námitku nelze zamítnout.

9. Žalobce namítl rovněž nepřiměřenost výše uložené pokuty. Uvedl, že dle zákona o cenách lze za přestupek, pro který bylo vedeno řízení projednávané věci, uložit pokutu do výše 100 000 Kč. Žalovaný se tedy dopustil chyby ve výpočtu, jelikož pokuta ve výši 30 000 Kč představuje 30 % z horní hranice sankce a nikoli 3 %. Hrozbu uložení pokuty ve výši 100 000 Kč lze považovat za likvidační a nepřiměřenou. Jelikož žalobce nebyl v průběhu správního řízení vyzván k doložení svých majetkových poměrů, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Dle názoru žalobce se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty a tuto odůvodnily pouze obecným konstatováním, ze kterého není zřejmý mechanismus stanovení její výše.
10. Závěrem žalobce namítl, že dostatečně odůvodněno nebylo ani uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, neboť správní orgán pouze odkázal na zákonná ustanovení. Žalobce nesouhlasí s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že výraz „zboží“ je v zákoně o cenách legislativní zkratkou pro výrobky, výkony, práce a služby. Není proto absurdní nazývat taxislužbu zbožím podle zákona o cenách. Žalobcův výklad § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách považuje žalovaný za nepřijatelný, neboť by v konečném důsledku znamenal, že by předmětné ustanovení zákona o cenách nebylo možné v praxi použít, protože prodávající jakéhokoli zboží by mohl uvést, že jeho ceník je nejednoznačný z toho důvodu, aby se mohl přizpůsobit případnému smlouvání ze strany zákazníka. Žalobce byl povinen jednotlivé sazby prezentované na ceníku doplnit určenou podmínkou, a to zcela jednoznačnou, aby se cestující mohl s cenovou informací seznámit před zahájením jednání o poskytnutí přepravy se žalobcem. Ceník, který měl žalobce ve vozidle, však byl neurčitý a cestující neměl možnost zjistit, za jakých podmínek mu bude ta která sazba účtována, aniž by se řidiče po nastoupení do vozidla zeptal.
12. Strohé označení sazby č. 2 „*Regulovaná cena*“ sice implikuje, že se jedná o sazbu platnou pro jízdy na území hlavního města Prahy, mj. i s ohledem na použité ceny (které jsou totožné s maximálními cenami stanovenými nařízením HMP), nicméně toto může dovodit jen znalý zákazník. Zavádějící je i výraz „smluvní“, jenž je uveden k více sazbám na ceníku, jelikož není patrné, zda odkazuje na smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Samo tvrzení žalobce, že se o smluvní přepravu dle zákona o silniční dopravě nejedná, dokazuje, že předmětný ceník je zavádějící. Žalobcův výklad zákona o silniční dopravě v tom smyslu, že úprava smluvní přepravy se vztahuje pouze k vozidlům s obsaditelností nad devět osob, není správná a žalovanému není zřejmé, jak k němu žalobce dospěl. V případě sazby č. 1 označené jako „*Neregulovaná cena, smluvní*“ není zákazníkovi z ničeho zřejmé, že by se jednalo o cenu používanou výhradně mimo území hl. m. Prahy.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že vypořádání odvolacích námitek směřujících proti postupu správního orgánu I. stupně při kontrole a správním řízení považuje za dostatečné, přičemž odkázal na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž má za to, že správní orgán I. stupně jednoznačně zdůvodnil, v čem spatřuje porušení cenových předpisů a následně se vypořádal se všemi námitkami žalobce, proto jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, nezákonné či vydané v důsledku libovůle. V dané věci nebylo žádným způsobem porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

14. Rovněž výši pokuty považuje žalovaný za dostatečně odůvodněnou, a to jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odkázal rovněž na data Ministerstva práce a sociálních věcí, podle nichž uložená pokuta nedosahuje ani dvojnásobného průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby, a nemůže být proto pro dopravce likvidační. Žalovanému není zřejmé, jak dospěl žalobce k informaci, že horní hranice pokuty za přestupek dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách je pouze 100 000 Kč.
15. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
16. Podle § 1 odst. 1 zákona o cenách se zákon vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen „zboží“) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz.
17. Podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám.
18. Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí přestupku tím, že poruší některou z povinností stanovených v § 13 odst. 2 až 11 při označování zboží cenami.
19. Podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. g) až i).
20. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3.10.2017 dopravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).
21. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Výše citované ustanovení § 1 odst. 1 zákona o cenách zakotvuje pro výrobky, výkony, práce a *služby* legislativní zkratku „zboží“. Zákon o cenách se tak vztahuje rovněž na uplatňování, regulaci a kontrolu cen taxislužby, která zcela nepochybně patří mezi služby. Její označení za „zboží“ odpovídá zmíněné legislativní zkratce a není na něm nic absurdního.
23. Obecně lze souhlasit s tím, že taxislužba se s ohledem na povahu poskytovaných služeb, které pod ni lze zahrnout, významně liší od prodeje výrobků (potravin, oděvů aj.) či poskytování služeb jiného druhu. Tato odlišnost však neznamená, že při poskytování taxislužby neplatí pro prodávajícího informační povinnost vůči spotřebiteli podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Je tomu právě naopak. Řádné plnění této informační povinnosti je při poskytování taxislužby velmi důležité, neboť tržní prostředí v tomto oboru je postiženo celkovou informační asymetrií. Zákazník (spotřebitel) je při získávání relevantních informací o ceně taxislužby často významně omezen, neboť povaha trhu

taxislužeb mu nedovoluje porovnat bezprostředně před jízdou nabízenou cenu s cenami jiných poskytovatelů. V nevýhodě jsou také spotřebitelé, kteří nejsou seznámeni s podmínkami provozování taxislužby v dané lokalitě. Také proto jsou zákonem kladeny vysoké nároky na způsob označení cen taxislužeb a zároveň jsou tyto ceny regulovány podzákonným předpisem (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009 č.j. 1 Afs 60/2009-119).

24. V nyní projednávané věci správní orgány obou stupňů nejenže nepřehlížely, nýbrž naopak zcela přilehavě reflektovaly odlišnost taxislužby oproti jiným službám a při rozhodování aplikovaly relevantní právní předpisy.
25. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že jím vystavený ceník je v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách vhodným označením ceny za nabízenou taxislužbu. Předně je nutno uvést, že žalobci není vytýkána samotná forma ceníku („stříška“) či jeho umístění na palubní desce vozidla, ale obsah tohoto ceníku, který je v rozporu se zákonem o cenách. Žalovaný v napadeném rozhodnutí právem poukázal na závěr rozsudku Městského soudu v Praze dne 2.3.2006 č.j. 11 Ca 203/2005-30, podle kterého *„(p)ovinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku“*. Úkonem, který by spotřebitel musel učinit za účelem zjištění konkrétní informace o ceně žalobcem nabízené taxislužby, není nastoupení do vozidla, nýbrž nutnost dodatečného dotázání se řidiče, co vlastně jednotlivé sazby v ceníku znamenají a která z nich bude použita v jeho případě. Ceník vystavený ve vozidle žalobcem obsahoval sedm různých sazeb. Sazba č. 1 byla označena druhem jízdy *„Neregulovaná cena/Smluvní“*. Takové označení stěží může zákazník na první pohled identifikovat jako sazbu, která není regulovaná nařízením HMP, a kterou tudíž řidič smí uplatnit pouze mimo území hlavního města Prahy. Umístění této sazby na první místo v tabulce je zavádějící, neboť zákazník, který nastoupí do vozidla taxislužby v Praze (kde žalobce jako řidič taxislužby působí), může lehce nabýt dojmu, že je to právě tato sazba, která se použije primárně. Z označení sazby nevyplývá, v čem ona „neregulovanost“ ceny spočívá, ani to, na základě jakého smluvního ujednání je cena podle této sazby stanovena. Na uvedeném nic nemění žalobcovo tvrzení, že sazbu č. 1 na území hlavního města Prahy nepoužívá; rozhodné pro posouzení věci je, že spotřebitel není s to dovodit, za jakých podmínek se tato sazba aplikuje. To platí i pro sazbu č. 2 uvedenou v ceníku pod označením *„Regulovaná cena“*. Z tohoto strohého označení není zřejmé, čím je daná sazba regulovaná a za jakých podmínek se použije. Soud přisvědčuje žalovanému, že informaci o tom, že se zřejmě jedná o cenu taxislužby regulovanou nařízením HMP, si mohou domýšlet pouze spotřebitelé znalí právní úpravy, kterou je upraveno provozování taxislužby na území hlavního města Prahy. K argumentaci žalobce, že neznalost nařízení HMP zákazníky neomlouvá podle principu *„neznalost práva neomlouvá“*, soud konstatuje, že tento princip nachází své uplatnění při posouzení vzniku právní odpovědnosti za porušení práva a jeho smyslem je, že neznalost porušované právní normy neomlouvá osobu, která tuto normu porušuje. Zákazník (spotřebitel) nicméně samotným využíváním taxislužby žádnou právní normu neporušuje, jeho povinností není znát relevantní právní úpravu taxislužby v dané lokalitě, a z případné neznalosti nařízení HMP tak pro něj nemůže vyplývat žádný negativní důsledek. Řečeno jinak, princip *„neznalost práva neomlouvá“* v tomto případě na spotřebitele vůbec nelze vztáhnout. Lichý je i další argument žalobce, že uvedením skutečnosti, že regulovaná cena se vztahuje na území hlavního města Prahy, by byl omezen v jejím nabízení v jiných městech. Touto

argumentací žalobce de facto sám potvrdil, že dostatečně neurčil podmínky pro uplatnění „regulované ceny“, neboť připustil její aplikaci též na území jiných blíže neurčených měst než Prahy, aniž by to z údajů obsažených v ceníku jakkoliv vyplývalo. Lze tedy shrnout, že ani označení „Regulovaná cena“ není dostatečně určenou podmínkou k uplatnění ceny podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách.

26. Žalobcův ceník dále obsahuje sazby č. 3 - 6, které jsou označeny slovy „Smluvní zlevněná, přistavení vozidla“, přičemž cenu za 1 kilometr má každá z nich uvedenou odlišně. Ani toto označení sazeb nelze považovat za dostatečně určenou podmínku uplatňované ceny. Bez toho, že by se spotřebitel řidiče taxi (žalobce) zeptal, za jakých podmínek může využít tu kterou sazbu, nemá šanci to zjistit, protože v ceníku tyto podmínky zkrátka uvedeny nejsou. Spotřebitel tak z ceníku není schopen zjistit, jaká ze sazeb č. 3 - 6 se jej týká. Soud na tomto místě podotýká, že žalobcovo vysvětlení, jakým způsobem aplikuje tyto snížené sazby, postrádá logiku. Žalobce předem nikdy nemůže vědět, jakou slevu bude zákazník požadovat (pokud takový požadavek vůbec vznesení). Jestliže není možné předem určit, jaká bude výsledná dohoda o ceně, nelze mít ani „předem připravené“ tři zlevněné sazby v ceníku, neboť není jisté, že některou z nich bude nakonec možné použít. Žalobce nechtěně tento nedostatek sám demonstroval na jím uvedeném příkladu pětakilometrové jízdy, na kterém vysvětloval důvod existence svých tří „smluvních zlevněných“ cen. Za předpokladu, že by zákazník při jízdě na 5 km dlouhé trati (s nástupní sazbou za přistavení vozidla) skutečně trval na slevě z „regulované“ ceny 180 Kč na kýžených 120 Kč, aplikací žádné ze zlevněných sazeb č. 3 - 6 by této částky nebylo možné dosáhnout. Takovou slevu by proto žalobce musel vyúčtovat bez použití sazeb č. 3 - 6, které vzhledem k jejich naprosto shodnému slovnímu označení v ceníku spotřebitele pouze matou. Soud k tomu dodává, že na poskytování případných slev z ceny obecně není nic špatného či nedovoleného, spotřebitel však musí dopředu vědět, za jakých okolností (určených podmínkách) bude mít nárok na použití zvýhodněné (zlevněné) sazby. To se týká i sazby č. 7, jejíž cena je podle ceníku bez jakéhokoliv bližšího určení stanovena na 0 Kč. Žalobce v tomto případě zřejmě myslel na situaci, kdy zákazníkovi nehodlá za poskytnutou jízdu účtovat vůbec nic, neuvedl však, za jakých podmínek má zákazník na tuto „absolutní“ slevu nárok.
27. Žalobcovo tvrzení, že smluvní přeprava ve smyslu zákona o silniční dopravě byla v roce 2013 zrušena, a proto je zřejmé, že slovo „smluvní“ v popisu druhu jízdy u sazeb č. 3 - 6 na smluvní přepravu neodkazuje, nemá oporu v zákoně. Smluvní přeprava byla v době spáchání přestupku zakotvena v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, následně byl institut smluvní přepravy zákonem č. 115/2020 Sb., kterým se mění zákon o silniční dopravě, rozšířen a nyní jej upravuje § 21 odst. 5 téhož zákona. Smluvní přeprava je zvláštním druhem taxislužby, při kterém je přeprava poskytována na základě předchozí písemné smlouvy se stanovenými obsahovými i formálními náležitostmi. Výtkou žalovaného, že označení určité sazby v ceníku jako „smluvní“ může být pro zákazníka zavádějící, protože z něj nevyplývá, zda slovo „smluvní“ odkazuje na smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je tak zcela opodstatněná.
28. Neobstojí ani argumentace žalobce, že v případě sazeb označených „Smluvní, zlevněná“ jde o sazbu, na jejíž výši se se zákazníkem smluví. Na tuto argumentaci nelze přistoupit už s ohledem na zákonnou povinnost žalobce předem, tj. před vlastním jednáním o poskytnutí taxislužby, seznámit potenciálního zákazníka s cenou, za kterou mu poskytnutí taxislužby nabízí. Žalobce tak měl učinit prostřednictvím srozumitelných informací o

podmínkách použití té které sazby uvedené v ceníku. Po žalobci není požadováno, aby vysvětlil, *proč* slevu poskytuje, nýbrž *za jakých podmínek* může být určitá sleva poskytnuta. Označení sazeb č. 3 - 6 soud s ohledem na výše uvedené považuje ve shodě se závěry žalovaného za nedostatečné a jsoucí v rozporu se zákonem o cenách.

29. Není povinností správního orgánu, aby žalobci vysvětloval své „představy“, jak konkrétně by měl sazebník cen (ceník) vypadat. Není-li žalobce schopen při tvorbě ceníku dostát své zákonné informační povinnosti vůči spotřebiteli, pokud jde o srozumitelnost a určitost cen, za které taxislužbu nabízí, nechť hledá inspiraci u svých zkušenějších kolegů z oboru, kteří na rozdíl od něj dokáží požadavkům zákona o cenách bez větších obtíží vyhovět.
30. Nekonkrétní tvrzení žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, jakož i tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených žalovaným v námitkách označených jako Ad1) až Ad5), protože zákonná ustanovení stanoví přesné postupy jak kontrolních, tak správních orgánů, nejsou způsobilými žalobními námitkami, na základě kterých by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud jednoznačně vyjádřil v rozsudku ze dne 14.2.2006 č.j. 1 Azs 244/2004-49, v němž vyložil, že: *„Soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho důležitým hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.“*
31. Je tedy věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být v žalobě uvedeny výslovně; pouhý odkaz na jiná podání žalobce nebo dokonce na části rozhodnutí žalovaného správního orgánu a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Soudu nepřísluší, aby si za žalobce spekulativně domýšlel a dovozoval, které z jeho četných námitek nebyly dostatečně vypořádány a které konkrétní procesní postupy nebyly žalovaným a správním orgánem I. stupně dodrženy, resp. jaká zákonná ustanovení upravující postupy kontrolních a správních orgánů byla v projednávané věci porušena, kým a jakým způsobem. Pokud by tak soud učinil, přestal by být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
32. Neopodstatněná je též námitka, v níž žalobce brojí proti nedostatečnému odůvodnění výše uložené pokuty. Správní orgány obou stupňů v projednávané věci výši pokuty náležitě zdůvodnily s poukazem na závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se kterým se žalovaný v odvolacím řízení ztotožnil, je zřejmé, v čem správní orgán závažnost protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednání žalobce spatřuje a které polehčující a přitěžující okolnosti vzal při stanovení výše sankce v potaz. Zohledněna byla jak skutečnost, že zjištěným protiprávním jednáním dochází k zásadnímu ohrožení práv cestujícího, tak i to, že se jednalo o jednorázové porušení zákonné povinnosti, za které žalobce dosud nebyl sankcionován.

33. Správní orgán prvního stupně při rozhodování ve věci samé postupoval v souladu se závěrem vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.2.2012 č.j. 3 As 25/2011-68, podle kterého uložená pokuta ve výši 50 000 Kč není způsobila znemožnit podnikání provozovatele taxislužby či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní a majetkové poměry. S odkazem na zmíněný rozsudek správní orgán prvního stupně právem dovodil, že pokuta ve výši 30 000 Kč nemůže být pro žalobce likvidační. Žalovaný k tomu s odkazem na data Ministerstva práce a sociálních věcí doplnil, že pokuta uložená žalobci nedosahuje ani dvojnásobného průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby; nadto poukázal na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení nikterak nedoložil nepřiměřenost uložené pokuty ve vztahu k jeho majetkovým poměrům. Tento postup správních orgánů obou stupňů je zcela v souladu se závěrem vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, podle kterého je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt (nyní přestupek) povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V souzené věci nebylo možno s ohledem na výše uvedené dospět k závěru o zřejmém likvidačním charakteru ukládané pokuty, a tudíž nebylo zapotřebí, aby se správní orgán z úřední povinnosti zabýval zjišťováním osobních a majetkových poměrů žalobce.
34. Lze uzavřít, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ani napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Obě rozhodnutí vyhovují požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a obsahují zákonem vyžadované náležitosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložil důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnul podklady pro jeho vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Rovněž se řádně vypořádal se základními odvolacími námitkami žalobce. K tomu lze dodat, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

35. Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje s výše popsányými úvahami správních orgánů obou stupňů stran výše uložené pokuty a pokutu uloženou žalobci, jejíž výše skutečně dosahuje 3 % a nikoliv žalobcem tvrzených 30 % maximální možné sazby (horní hranice výše pokuty za spáchaný přestupek dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách činí 1 000 000 Kč a nikoli 100 000 Kč, jak mylně uvedl žalobce), nepovažuje s přihlédnutím k okolnostem daného případu za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z těchto důvodů soud návrhu na moderaci uloženého trestu nevyhověl.
36. Neobstojí ani závěrečná žalobní námitka týkající se výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. V napadeném rozhodnutí žalovaný na základě žalobcova odvolání přezkoumal i tento nákladový výrok, přičemž ve shodě se správním orgánem prvního stupně přiléhavě odkázal jednak na příslušná ustanovení právních norem (§ 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.), jakož i na skutečnost, že povinnost náhrady nákladů řízení byla žalobci uložena jako účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Takové zdůvodnění uložené povinnosti považuje soud za zcela postačující. O tom, že to byl právě žalobce, který vyvolal řízení o uložení pokuty tím, že spáchal protiprávní jednání, jehož podstata je popsána ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není nejmenších pochyb (jinému subjektu než žalobci toto protiprávní jednání k tíži přičítat nelze). Povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč tedy byla žalobci uložena právem.
37. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem na základě libovůle žalovaného správního orgánu, jak tvrdí žalobce, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. února 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.